

fifth

5

ผู้แต่ง

Yu Okano

ภาพ

Jaian

เส้นทางพลิกผันของราชันจอมตะ

แปล

ภาวิฉัตร เติวียนันท์

The Unwanted Immortal Adventurer

Copyrighted material

เส้นทาง **ฟลิก** **ฟัน** ข่องราชันจอมตะ

fifth
5

Author Yu Okano
Illustration Jaian

ບ່ອນນີ້

นิทาน 'ผู้รสู่ประจิม'

fifth
5

เส้นทางพสกิพนธ์ของราชันอมตะ

The Unwanted Immortal Adventurer

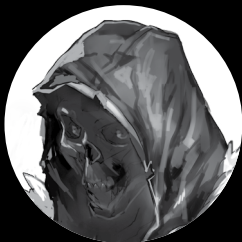
Author Yu Okano

Illustration Jaian

แนะนำตัวละคร

Character

เลนก์ ไฟน่า

นักผจญภัยผู้ตั้งเป้าจะเป็นชั้นมิวริล ถูก 'พญามังกร' ในเขาวงกตเล่นงานจนกลายเป็นอันเดด

ลอเรน วิเวีย

นักวิจัยควบนักผจญภัยชั้นเงิน คอยช่วยเหลือเล่นท์ที่กลายเป็นอันเดด

เอสล่า อิวาร์ส

สาวประชาสัมพันธ์ของกิลด์ รู้ความลับของเล่นท์

รีน่า รูฟฟอร์ด

นักผจญภัยมือใหม่ที่ได้พบเล่นท์สมัยเป็นลูก และพาเข้าเมือง

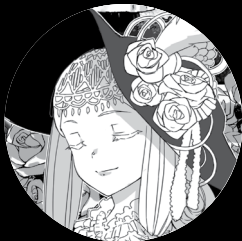
อาลีเบ่

เด็กหญิงจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ฝันอยากเป็นนักผจญภัย ฝากตัวเป็นศิษย์ของเล่นท์และลอเรน

เอเดล

มอนสเตอร์ชื่อเพอทิซูรี กลายเป็นสมุนเพราะดื่มเลือดของเล่นท์ที่ได้ดินของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ลอร่า ลาตุร์

เจ้าบ้านตระกูลลาตุร์ มีงานอดิเรกสะสมอุปกรณ์เวทมนตร์ จ้างเล่นท์เก็บ 'บุปผาโลหิตมังกร' ให้เป็นระยะ

อับาด อัลโต้

รับใช้ตระกูลลาตุร์ แข็งแกร่งพอจะทะลุเข้าไปใน 'หนองหาแรสก์' ได้

อิดเรส ริค

อัศวินสังกัดกองอัศวินที่หนึ่งแห่งราชอาณาจักรยาริน มีน้องสาวชื่อรีน่า

โลริส ดาริเอลโล

เจ้าของร้านอาหาร 'โรงเตี๊ยมังกรแดง' เคยได้เล่นที่ช่วยไว้ในเขาวงกต จึงให้สิทธิ์กินฟรีกับเขา

อิซาเบล ดาริเอลโล

ภรรยาของโลริส บริหาร 'โรงเตี๊ยมังกรแดง' ร่วมกับโลริสผู้เป็นสามี

คล็อป

เจ้าของร้านตีเหล็ก 'หอกสามง่าม' เป็นคนสร้างยุทธโศภรณ์พิเศษให้ตามคุณสมบัติของเล่นที่

ลูก้า

ภรรยาของคล็อป ทำงานที่ 'หอกสามง่าม' ของคล็อปผู้เป็นสามี

นิฟ มาริส

นักผจญภัยชั้นทอง แวมไพร์อันดับหนึ่งว่ากันว่าเข้าใกล้ชั้นแพลทินัมที่สุดแล้วในปัจจุบัน

มิวริยัส ไรซ่า

สตรีศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิโรเบเลีย ได้รับพรคุ้มครองจากวิญญาณทวยเทพ ผู้มีพลังพิเศษด้านพลังศักดิ์สิทธิ์ เก่งด้านการรักษาและชำระล้าง

เรื่องย่อ

เลนท์ นักผจญภัยชั้นทองแดงตลอดศกถูก 'พญามังกร' กินและกลายเป็นอันเดต เขานึกถึงวิวัฒนาการซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของมอนสเตอร์ขึ้นมาได้ และพัฒนาจนเป็นภูลได้สำเร็จ เลนท์ได้รับความช่วยเหลือจากริน่า ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของลอแรนในเมืองมาร์ธ เปลี่ยนชื่อและตั้งเป้าจะเป็นนักผจญภัยชั้นมิดริลอีกครั้ง เขาถูกอาบด้วย 'เพลิงศักดิ์สิทธิ์' ของนิฟที่เอาไว้ใช้แยกแยะแวมไพร์แต่ไม่เป็นอะไรเลย จึงเอาตัวรอดมาได้ แต่เพื่อค้นหาวาดำเองคือใครกันแน่ เลนท์จึงเตรียมตัวเพื่อออกเดินทางไปยังหมู่บ้านฮาโตฮาราบ้านเกิดพร้อมกับลอแรน

[C O N T E N T S]

บทที่ 1 เตรียมตัวเดินทาง	005
บทที่ 2 สร้างตัวเร่ง	075
บทที่ 3 ตัวตนและสถานะ	147
บทที่ 4 ระหว่างทาง	229

บทที่ 1

เตรียมตัวเดินทาง

...มีคนที่ครอบครองหนังสือเยอะขนาดนี้อยู่ด้วยแฮะ
เคยเห็นทรัพย์สินบัติของตระกูลลาตูร์มาหลายครั้ง แต่ในห้องนั้น
มีคลังหนังสือมหาศาลจนชวนให้คิดแบบนั้นขึ้นมาอีก
ลอแรนมีหนังสือเยอะเหมือนกัน แต่แค่ขนาดห้องก็ผิดกันแล้ว
นอกจากนี้หนังสือของลอแรนส่วนใหญ่ยังเกี่ยวกับสาขาเฉพาะ
ทางของลอแรนเอง แต่เท่าที่กวาดตามองคร่าวๆ คลังของตระกูลลาตูร์
เก็บสะสมหนังสือโดยไม่เกี่ยงแนว
“พวกเราใช้เวลาในการสะสม... ถ้ามีเวลาก็ไม่ใช่เรื่องยาก
ขนาดนั้นหรอกนะคะ?”

ลอว์บอก

อิซาคกำลังเข้าไปหาหนังสือเกี่ยวกับพลังศักดิ์สิทธิ์ที่น่าจะเป็น
ประโยชน์กับฉันมาให้จากในคลังหนังสือ ตอนนี้ฉันกับลอว์จึงไม่มี
อะไรทำ

พอเห็นอิซาคเดินไปมาระหว่างชั้นหนังสือ บางครั้งก็ป็นขึ้นลง
บันไดแล้ว ฉันซึ้งรู้สึกผิดที่ต้องรบกวนเขาขึ้นมา

เขากำลังหาหนังสือให้ฉัน

ความจริงฉันควรเข้าไปช่วย แต่ไม่รู้หนังสืออะไรอยู่ตรงไหน
ด้านวิชาคุณครูจะเป็นอย่างดี พี่เท้าของเขาตอนที่เดินไปมาระหว่าง
ชั้นหนังสือไม่มีความลังเลเลย

คุณจะได้ลำบากกับการหา แค่ต้องใช้เวลาเพราะมีจำนวนเยอะ
หนังสือหลายเล่มค่อยๆ กองสูงขึ้นไปบนโต๊ะ... จำเป็นต้องใช้
เยอะขนาดนี้เลยหรือ?

ฉันไม่ได้เกลียดการอ่าน แต่โดยพื้นฐานแล้วยังคงเป็นนักผจญภัย
ธรรมดา

แค่พออ่านหนังสือออก และเข้าใจหนังสือยากๆ ได้บ้าง แต่พวก
ตำราเฉพาะทางยังโหดเกินไป

สุดท้ายจะต้องโยนให้ลอแรนอ่านแทนหมดไหมนะ...

“ถึงจะมีเวลา แต่หนังสือก็ไม่ใช่อะไรๆ นี่ เป็นฉันคงไม่ไหวหรอก”

“อย่างนั้นหรือคะ ผลงานของคุณเล่นที่ช่วงนี้ดังมาถึงหูฉันเลยนะ
ภารกิจจากฉันก็เรื่องหนึ่ง... ได้ยินว่า ข่ายวัตถุดิบจากทาแรสก์ได้เงินมา
พอสมควรเลยนะคะ”

ช่วงนี้แหล่งเงินของฉันก็เยอะขึ้นมากจริงๆ แหะ

วัตถุดิบจากทาแรสก์ขายออกไปเมื่อวันก่อน ส่วน ‘บุปผาโลหิต
มังกร’ ของลอรา แม้วันนี้จะไม่ได้มาเพราะเรื่องนี้ แต่ฉันก็พักคิดไม่ติดมือ
มาด้วยเพราะคิดว่าควรมาส่งของสักครั้ง เมื่อครูจึงส่งมอบเรียบร้อยและ
ได้คำตอบแทนมาแล้ว ตอนนี้ฉันพอยุ่ ฉันจึงอยากออกจากเมืองมาร์ธให้
เร็วที่สุด แต่การเดินทางมันนานจึงต้องเตรียมตัว คาดการณ์ว่าต้องใช้เวลา
หนึ่งสัปดาห์ ระหว่างนี้ฉันตั้งใจจะแวะไป ‘หนองทาแรสก์’ เพื่อเอาของ

มาส่งอีกสักรอบ เพราะเคยไปมาแล้วจึงพอรู้ที่ทาง และถึงตึกหนองพิษไป
ร่างกายของฉันทันทีไม่เป็นอะไร จึงสามารถเข้าถึงแหล่ง ‘บุปผาโลहितมังกร’
ได้เร็วขึ้น ไปเก็บระหว่างเตรียมตัวเดินทางได้สบาย

นอกจากนี้ยังเริ่มหาวัตถุดิบจากออร์คหรืออื่นๆ ในเขาวงกตได้
หลากหลายกว่าสมัยก่อนจนเทียบกันไม่ติด จึงมีเงินใช้ในชีวิตประจำวัน
เหลือเฟือ

ถึงอย่างนั้นก็ยังซื้อหนังสือไม่ไหวอยู่ดี

แน่นอนว่าถ้าแค่ไม่กี่เล่มยังพอซื้อไหว แต่จะให้รวบรวมหนังสือ
เยอะขนาดที่นี้ละก็ ไม่มีทาง

เพราะน่าจะต้องใช้เหรียญแพลทินัมหลายพันหลายหมื่นเหรียญ
เลยทีเดียว...

เงินเยอะขนาดนั้น ต้องใช้เหรียญมิธริลแทนหรือเปล่านะ

ฉันทันทีไม่เคยเห็นเหรียญที่ว่าสักครั้ง

เพราะเหรียญนั้นมีไว้สำหรับให้ทางการหรือบริษัทใหญ่ใช้จ่าย
คนธรรมดาไม่มีทางได้เห็น

...ลอร่าน่าจะมีเป็นกระบุงเลยมั้ง

แต่ยังงี้ก็เถอะ...

“จะว่าขาวโพลหรือไงดี รู้ดีจังเลยนะ เพิ่งซื้อขายทาแรสก์เสร็จ
หมาดๆ เอง”

เมื่อฉันทัก ลอร่าก็ยิ้มน้อยๆ

“หูของตระกูลลาตูร์ได้ยินทุกเรื่องในเมืองมาร์ธันนั่นแหละค่ะ”

และพูดเรื่องที่แอบน่ากลัวออกมา

ไม่รู้จะว่าพูดจริงแค่ไหน แต่ตระกูลนี้เกี่ยวข้องกับการปกครอง

เมื่อมาร้ออย่างมาก

ຈະວ່າไม่แปลกก็ไม่แปลก แต่ยั้งน่าตกใจอยู่ที่รู้รายละเอียด
กระทั่งการค้าขายระหว่างบุคคลธรรมดา กับบริษัทแต่ละครั้ง

หลังจากนั้น

“...เท่านั้นจะพอนะครับ”

อิชาคคงรวบรวมหนังสือเสร็จแล้ว จึงเอ่ยปากขึ้นหน้าหนังสือ
ที่กองซ้อนกัน

เขาไม่ได้กองซ้อนเป็นตั้งเดียว แต่แยกประเภทเป็นสามกอง

อิชาคชี้ไปยังหนังสือตั้งแรกและบอกว่า

“ทางนี้เกี่ยวกับการใช้พลังศักดิ์สิทธิ์ กล่าวคืออธิบายเกี่ยวกับ
ทักษะต่างๆ เช่น เวทศักดิ์สิทธิ์ ศาสตร์พลังศักดิ์สิทธิ์ และวิชาดาบ
ศักดิ์สิทธิ์โดยสังเขปครับ เริ่มแรกอ่านจากพวกนี้ก่อนน่าจะดี”

เวทศักดิ์สิทธิ์หรือศาสตร์พลังศักดิ์สิทธิ์คงเปรียบได้กับเวทมนตร์
ฉบับพลังศักดิ์สิทธิ์ละมัง

ส่วนวิชาดาบศักดิ์สิทธิ์คงเป็นวิธีการใช้พลังศักดิ์สิทธิ์โดยมี
ยุทธโศปกรณ์เป็นสื่อกลางอย่างที่พวกอัศวินศักดิ์สิทธิ์ใช้กัน

ฉันเองก็ไม่ได้รู้ละเอียดเสียด้วย

เรื่องพลังศักดิ์สิทธิ์นี้ พอรู้แค่คร่าวๆ เท่านั้น

ต่อให้อยากรู้ เรื่องพวกนี้ก็มักถูกปิดเป็นความลับ

ที่ผ่านมาก็ได้แต่เรียนรู้เอาเอง

อิชาคชี้ไปยังหนังสือกองที่สองและพูดต่อ

“ส่วนหนังสือพวกนี้จะเป็นตำราเกี่ยวกับวิญญานทวยเทพ
ซึ่งเป็นต้นกำเนิดพลังศักดิ์สิทธิ์ครับ อย่างที่ทราบ กล่าวกันว่าจำนวนของ

วิญญาณทวยเทพมันไม่กลัว เป็นไปไม่ได้ที่จะมีบันทึกถึงทั้งหมด
นอกจากนี้ยังไม่ใช่แค่คำอธิบายง่ายๆ เกี่ยวกับวิญญาณทวยเทพ แต่มี
พวกบันทึกประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเหล่านั้นอยู่ด้วยไม่น้อย
การอ่านทำความเข้าใจอาจต้องใช้ความรู้และเวลามากกว่า หนังสือพวกนี้
แนะนำให้ค่อยๆ อ่านไปดีกว่าครับ”

เรื่องวิญญาณทวยเทพมีปัญหายากๆ หลายประการ

ในโลกนี้มีลัทธิทางศาสนาอยู่มากมาย แต่ละลัทธิไม่ค่อยนับถือ
เทพเจ้าองค์เดียวกัน หรือต่อให้มี เรื่องเล่าสืบกันมาก็ต่างไปคนละเรื่อง

นอกจากนี้ยังมีสงครามระหว่างลัทธิหลายครั้ง ส่งผลให้มีลัทธิ
ที่ถูกทำลาย เทพเจ้าที่ลัทธิพวกนั้นนับถือก็มีไม่น้อย

การจะค้นคว้าเรื่องนี้ได้อย่างถูกต้องจำเป็นต้องมีความรู้กว้างขวาง
แน่นอนว่าฉันไม่มีความรู้ดังกล่าว เรื่องนี้คงต้องโยนให้ลอแรน
ถึงจะรู้สึกผิดที่กลายเป็นฝ่ายพึ่งพาทำเดียว... แต่เจ้าหล่อนเป็น
คนประเภทที่เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่าชอบค้นคว้าแน่นอน

ถ้าได้อ่านหนังสือใหม่ๆ คงจะดีใจแหละ

ฉันไม่ลืมขอบคุณแน่ ทั้งในด้านความรู้สึกลงและในทางรูปธรรม

“ส่วนหนังสือกองสุดท้ายนี้... มีบันทึกเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้าน
ที่เล่าสืบต่อกันมาในหมู่บ้านฮาโตฮาราที่คุณเล่นที่จะมุ่งหน้าไปและพื้นที่
ใกล้เคียง อาจมีจำนวนไม่มาก แต่คิดว่าน่าจะหาประโยชน์ให้ได้บ้าง...”

หนังสือตั้งสุดท้ายที่อิชาคซึมีจำนวนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับอีก
สองตั้งที่เหลือ

อันที่จริงไม่ควรใช้คำว่าตั้งด้วยซ้ำ

เพราะมันมีแค่สองเล่ม

แต่ยังไม่ก็ตาม ไม่นึกว่าจะมีหนังสือที่รวบรวมนิทานพื้นบ้านของ
แถบนั้นเอาไว้ด้วย...

แน่นอนว่าขอแค่มีย่านอยู่อาศัย โดยหลักการแล้วไม่น่ามีที่ไหน
ไม่มีเรื่องเล่าหรือก แต่ไม่ค่อยมีใครเข้าถึงขั้นมานั่งรวบรวมทำเป็นหนังสือ
ปกติแล้วจึงไม่ค่อยมีหนังสือพวกนี้อยู่
แต่นึกกลับมีถึงสองเล่ม...

ฉันลองพลิกดูผ่านๆ เล่มหนึ่งเป็นหนังสือภาพ ส่วนอีกเล่มเป็น
หนังสือรวมนิทานพื้นบ้านของพื้นที่รอบเมืองมาร์ธทั้งหมด ไม่ใช่แค่
ฮาโตฮาราทีเดียว

อย่างนี้เอง ถ้าเป็นหนังสือแบบนี้ก็เข้าใจได้
ตัวหนังสือภาพจะเขียนเล่าถึงนิทานที่โด่งดังรอบมาร์ธ
มีหลายเรื่องที่ฉันเคยได้ฟังจากผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านสมัยเด็ก
จนชักคิดถึงความหลังขึ้นมา

“พอแล้วละ มีขนาดนี้คงพอเป็นเบาะแสได้บ้าง ถึงน่าจะต้อง
ใช้เวลาอ่านนานก็เถอะ... แต่ฉันมีเพื่อนที่ชอบอะไรแบบนี้อยู่พอดี”

“เพื่อนนี้หมายถึง คุณลอเรนหรือคะ”

ลอเรนถามขึ้น

น่ากลัวนิดหน่อยที่เธอรู้เหมือนเป็นเรื่องทั่วไป แต่สุดท้ายก็ได้แค่
ทำใจยอมรับว่าคนแบบนี้คงรู้แหละ

“อืม ใช่ ถ้ามีหนังสือเยอะขนาดนี้ ยายนั่นต้องดีใจมากแน่”

เพราะหนังสือที่อยู่ที่นี่มีแต่เล่มที่ไม่เคยเห็น

ตรงมุมห้องมีชั้นของหนังสือที่ขายทั่วไปตามร้านในมาร์ธอยู่
เหมือนกัน แต่ก็แค่ส่วนเดียว

ชิ้นอื่นๆ มีแต่หนังสือที่ไม่เคยเห็นในร้านหนังสือที่มาร์ธ หรือ
กระทั่งบ้านของลอเรนทั้งนั้น

ถ้าลอเรนได้มา คงทำตาเป็นประกายบอกว่าเป็นภูเขาสมบัติแน่
ฉันพูดโดยหมายถึงเรื่องนั้น เมื่อลอราได้ยิน

“ถ้าอย่างนั้น คราวหน้าพาคุณลอเรนมาด้วยก็ได้เนอะคะ พักนี้
ฉันไม่ค่อยได้ใช้ห้องนี้เท่าไร ถ้ามีคนใช้งาน หนังสือน่าจะดีใจมากกว่า”
จึงบอกแบบนี้

“...จะดีหรือ ถ้าพายายนั่นมาที่แบบนี้ รับรองหมกตัวอยู่ทั้งวัน
แน่ ถึงไล่ก็อาจจะไม่ไปด้วย...”

ปกติลอเรนมีสามัญสำนึกและมารยาทดีอยู่หรอก แต่พอเห็น
หนังสือที่ตัวเองสนใจอยู่ตรงหน้า... เป็นไปได้ว่านอตในหัวจะหลวมลง

ถ้าเธอรู้ว่าฉันพูดแบบนี้ คงทำหน้าเซ็ง แล้วโมโหว่าฉันไม่ทำ
ขนาดนั้นหรอก

พอได้ยินฉันพูดแบบนี้ ลอราคี่

“ไม่เป็นไรค่ะ เชิญแวะมาตามใจชอบ และกลับตามใจชอบ
ได้เลย ฉันกำลังอยากได้เพื่อนคุยระหว่างจิบชาอยู่พอดี”

ตอบมาแบบนี้

เพื่อนหรือ

ลอราหัวเตียวกระเทียมลึบหรือไฉนะ...

อาจจะเสียมารยาทที่คิดแบบนี้กับผู้ว่าจ้าง แต่เป็นผู้นำตระกูล
ใหญ่ขนาดนี้ คงหาเพื่อนยากแหละมัง

ฉันคิด

เอาเถอะ เธออาจพูดตามมารยาท หรือเพื่อถนอมน้ำใจฉันเฉยๆ

“ถ้าอย่างนั้น คราวหน้าจะลองคุยกับลอแรนดู แต่ขอถามย้า
เผื่อไว้ก่อน... ได้จริงๆ ไหม”

ฉันทามยืนยันครั้งสุดท้าย ลอรัายังคงพยักหน้า

“ค่ะ แน่نون”

และตอบกลับมาด้วยท่าทางตั้งตารออย่างแท้จริง

หลังจากออกจากคฤหาสน์ตระกูลลาตูร์ ฉันทก็ไปรวมตัวกับลอแรน
ที่บ้าน ก่อนมุ่งหน้าไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยกัน

“จริงสิ ลอรั ลาตูร์บอกว่าคราวหน้าให้พาลอแรนไปด้วยได้นะ”

ลอแรนทำหน้าตกใจเมื่อฉันทพูดขึ้นระหว่างเดินไปสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้าพร้อมกัน

“...จะดีหรือ เท่าที่ฟังเรื่องนายจ้างจากนาย ให้ความรู้สึกว่าเป็น
คนมีอำนาจ แต่อยู่ในฐานะที่ต้องเก็บตัวนี่นา...”

แน่อนวาลอแรนเองก็รู้เรื่องตระกูลผู้เกี่ยวข้องกับการปกครอง
เมืองนี้เกือบทั้งหมดเพราะเป็นความรู้พื้นฐาน แต่มีแค่ชื่อตระกูลลาตูร์
ที่ไม่เคยได้ยินหรือรู้จักมาก่อน

จึงอาศัยฟังจากฉันทแล้วประเมินเอาว่าตระกูลนี้มีประวัติแบบ
ไหน คนในตระกูลเป็นยังไง หรือคิดอะไรอยู่

เห็นว่าเธอพยายามหาข้อมูลเองแล้วด้วย แต่ไม่ได้อะไรเลย

ไม่รู้ว่าตระกูลลาตูร์มีอำนาจมาก หรือไม่มีเบื้องลึกเบื้องหลัง
ให้สืบกันแน่...

แต่ดูจากตัวผู้นำตระกูลก็บอืชาคแล้ว กรณืหลังไม่นาเป็นไปได
ยืงคิดยืงรู้สึกวาตระกูลนัันแปลก... แต่ถ้าถามฉััน ตระกูลนััน
เป็นมืตรจะตาย

แค่นี้ก็คืแล้วไมใช่หรือ

...ไมคืหรือ เถียงไม่ออกแะะ

แต่ระแวงไปก็ไมได้อะไรอยุ่คื

เพราะสัึงที่ตระกูลนัันทำกัับฉัันในต่อนััน มีแค่การมอบการกั
คืๆ ให่ ยกของที่ฉัันชอบให่ แถมพอบอกไปวาทสัังจากนัันคืตธุระะ ยังช่ว
หาเอกสารที่นัาจะเป็นประโยชน์มาให่อีก

ฉัันไมได่เสียเปรียบอะไรเลย

ถ้ามองวาทพวกเขาทำแบบนัันให่ฉัันเพราะมีเป้าหมายอะไรอยุ่
ก็ใช่จะเป็นไปไมได่... ต้องบอกว่าครคิดแบบนัันด้วยซ้ำ จะพุดแบบนี้
ก็กระไรอยุ่ แม้พัคนี้ฉัันจะพยายามในแบบของตัวเองจนมาถึงจุดที่ไม่เลว
สำหรับนักผจญภัยได่แล้ว สุดท่ายก็ยังเป็นแค่นักผจญภัยปลายแถว
ชั้นทองแดงอยุ่คื

จรัญอยุ่ที่ฉัันเป็นสัึงมีชีวิตหายากซึ่งมีทัังพละกำลังเหนือมนุษย์
เยืงมอณสเตอร์ พลัังเวท พลัังจิต และพลัังคัคคืลัทธิในระดับใช้งานจรัญ
ได่พร้อมสรรพ แต่ตอให่ประเมินจากความสามารถลั้วนๆ และหยวนให่
กัันสุดๆ แล้ว เต็มที่ก็ได่แค่ชั้นเงิน

แน่นอนวาทในโลกนัันมีนักผจญภัยแบบนัันอยุ่ดาศััน ตระกูลนััน
ไม่จำเป็นตอมาพะเน้าพะนอฉัันเลยสักนืค

ถ้าจะให่พุดกัันจรัญๆ ก็ยังมีกรณืที่มีเป้าหมายเหมือนนัฟ... แต่
ถ้าพวกเขาตอการตัวฉัันในฐานะแวมไพร์ ฉัันคงถูกจับไปนานแล้ว

ฉันยังไม่เคยเห็นฝีมือที่แท้จริงของอิซาค แต่เขาก็เก่งพอจะ
ตะลุยเข้าไปใน ‘หนองหาแรสก์’ เป็นระยะด้วยตัวคนเดียวทั้งที่เป็นมนุษย์
ถ้าสู้กันจริงๆ จะคิดยังไงฉันก็แพ้นะ

แล้วกำลังรบของตระกูลลาตูร์ที่มีทรัพย์สินมากขนาดนั้น ไม่น่ามีแค่
อิซาคคนเดียว ในเมื่อเป็นแบบนี้ การจับฉันน่าจะเป็นเรื่องง่าย

นอกจากนี้ยังมีความเป็นไปได้ที่พวกเขาปล่อยฉันไว้เพื่อบรรลุ
เป้าหมายอะไรสักอย่าง... แต่การปล่อยฉันไว้มันได้อะไรล่ะ?

ไม่เห็นได้อะไรเลย

ถึงตัวตนของฉันจะแปลกประหลาด แต่สิ่งที่ฉันทำก็มีแค่การ
เข้าไปในเขาวงกต ล่ามอนสเตอร์แล้วเอาของมาขาย จนอยู่แค่ตัวเอง...

นานๆ ทีก็มือออกมาเดินเล่นตอนกลางคืนบ้าง...

ถ้ามีเป้าหมายที่อยากให้คนแบบฉันบรรลุแทน สู้ทำเองไปเลย
ยังจะเร็วกว่าอีกมัง

สรุปคือฉันคิดว่าไม่น่าเป็นแบบนี้หรอก บางทีนะ

ถ้าอย่างนั้น การที่ลอร่าทำดีกับฉันขนาดนี้ก็เพราะว่าหาคนไป
‘หนองหาแรสก์’ ได้ยากเฉยๆ ตรงตามที่เธอเคยบอกไว้

เป้าหมายนี้เข้าใจง่าย ยอมรับได้ง่าย ทั้งยังปกติอย่างที่สุด

ส่วนเรื่องให้ของหนูนี้ คงเพราะสำหรับลอร่าแล้ว พวกมันไม่ได้
มีค่าอะไรนัก...

โคตรคนดีเลยนี่นา อิม

“ไม่เชิงเก็บตัว แต่เหมือนใช้ชีวิตอยู่เงียบๆ มากกว่านะ จริงอยู่
ที่ไม่ได้โฆษณาตัวเอง แต่ก็ไม่ถึงขั้นเก็บตัว”

เมื่อฉันตอบลอร่าไปแบบนี้ เธอก็ทำสีหน้ายุ่งยาก

“...ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ตรวจสอบเท่าไรกลับแทบไม่เจออะไรเลยนะ...”

“แทบ? แสดงว่าพอเจออะไรบ้างนะสิ”

“อืม เจอชื่ออยู่ในรายงานการประชุมเก่าของสภาเมือง น่าจะเกี่ยวข้องกับการปกครองเมืองจริงๆ นั่นละ แต่พักนี้... หรือพูดให้ถูกคือ ร้อยปีมานี้ เหมือนจะไม่ได้ทำอะไรเลย”

“...ก็ยิ่งอดสำหรับหาของแบบนั้นเจออีกนะ”

การประชุมสภาเมืองมาร์ธมีเจ้าเมืองเป็นเจ้าภาพ ตระกูลผู้มีอิทธิพลในมาร์ธจะมารวมตัวกันเพื่อบริหารเมืองมาร์ธ

บันทึกการประชุมพวกนี้ คนธรรมดาขอดูคงไม่ยอมให้ดูอยู่ดี แต่ลอแรนกลับ...

“เห็นแบบนี้ฉันก็มีเส้นสายพอตัวนะ เอาเถอะ ฝ่ายนั้นก็ขอให้ปรุปรุยาตอบแทนนิดหน่อยด้วยแหละ... แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก”

ต่างตอบแทนกันนี่เอง

ยาที่ลอแรนปรุงขึ้นด้วยวิชาเล่นแร่แปรธาตุใช้ได้ผลดีมาก เจ้าหล่อนคงขอให้คนรู้จักที่รู้เรื่องนี้ดีช่วยละมั้ง

ถึงลอแรนจะมีวิชามากมายติดตัว แต่ตามร้านขายยาในเมืองหรือกิลด์มีแค่ยาทั่วไปวางขาย

หากอยากได้ยาเฉพาะต้องเจรจาทอรองกับเจ้าตัวโดยตรง แต่ลอแรนดันให้ความสำคัญกับงานวิจัยก่อน

บ่อยครั้งที่เธอไม่รับทำตามคำขอ

เท่ากับว่าจะตอรองด้วยได้แค่ในเวลาแบบนี้แหละ

“ไม่ควรเอาวิชามาใช้หากินก็จริง แต่ในเวลาแบบนี้มันสะดวกดี

เนอะ... ฉันน่าจะเรียนวิชาเล่นแร่แปรธาตุไว้บ้าง”

ถ้าเรียนไว้ สมัยเป็นแค่นักผจญภัยชั้นทองแดงธรรมดาคงไม่ลำบากขนาดนั้น ฉันคิดแบบนี้จึงโพล่งออกไป แต่ล่อแรนกลับส่ายศีรษะ

“ตอนนี้อาจจะฝึกได้ แต่ตัวนายในสมัยก่อนมีพลังเวทไม่พออย่างสิ้นเชิง... ไม่ไหวหรอก”

และพูดแบบนั้น

เอาละะ ฉันรู้เรื่องนี้มาตั้งแต่สมัยนั้นแล้วแหละ

ถึงได้ไม่เรียนแม้จะมีผู้เชี่ยวชาญวิชาเล่นแร่แปรธาตุอยู่ใกล้ตัว

ไม่เชิงว่าวิชาเล่นแร่แปรธาตุต้องมีพลังเวทเท่านั้นจึงจะใช้ได้ แต่ถ้าจะใช้หาเงินก็ต้องมีพลังเวทเท่าที่จำเป็น

เพราะฉันใช้ผลึกอสูรชุดเซฟพลังเวททุกครั้ง เงินและเวลาดำเนินทุนจะยิ่งพอกพูน

แทนที่จะทำแบบนั้น สู้ล่ามอนสเตอร์ส่งมอบยังมีประสิทธิภาพมากกว่า

“แล้ว? ทำไมคนที่ซื้อลอว์นัน ถึงมาบอกให้ชวนฉันล่ะ”

ล่อแรนถามวกกลับมาเรื่องเดิม ฉันจึงตอบว่า

“อ้อ ตอนที่แวะไปบ้านตระกูลลาตูร์ครั้งก่อน ฉันบอกว่าเดี๋ยวจะไปตรวจสอบต้นกำเนิดพลังศักดิ์สิทธิ์ของตัวเอง... ไปตรวจสอบดูว่าวิญญาณทวยเทพที่คุ้มครองอยู่คืออะไร เขาก็ให้ยืมเอกสารเพื่อการนั้นมาหลายเล่ม”

“โอ้? เอกสารนี้หมายถึงหนังสือหรือ ฉันไม่ค่อยมีหนังสือพวกนั้น เพราะไม่อยู่ในสาขาที่ถนัด...”

ใช้ว่าจะไม่มีเอาเสียเลย แต่ล่อแรนมีแค่ระดับทั่วไป และมีแต่

ตำราที่ไม่แตะความลับของโบสถ์

แต่หนังสือที่ลอร่าให้ยืมมานั้น เท่าที่เปิดผ่านๆ มีเนื้อหาที่ไม่น่า
เผยแพร่สู่ภายนอกได้เขียนอยู่เยอะทีเดียว

...ทำไมถึงมีในครอบครองได้ละนั่น?

แปลกเกินไปแล้ว... แต่คิดไปก็ไม่รู้อยู่ที่

ก่อนอื่น ฉันจึงบอกลอแรนไปว่า

“อืม แล้วที่นี้ สถานที่เก็บเอกสารพวกนั้นก็ห้องสมุดที่แจ้ง
มากๆ... ห้องกว้างๆ มีชั้นหนังสือตั้งเรียงสุดลูกหูลูกตา ขนาดผนังยังเป็น
ชั้นหนังสือสูงจากพื้นจรดเพดาน หนังสือที่เก็บไว้ก็มีแต่เล่มที่ดูล้ำค่า”

ทันใดนั้น ลอแรนพลันเปลี่ยนท่าที

“อะ อะไรนะ... หรือว่าที่บอกให้ชวนฉันไปนั่น...!”

“อ้อ พอฉันบอกไปว่ามีเพื่อนที่ชอบหนังสือทุกแนวเลยอยาก
พามาด้วย เขาก็ตอบว่า คุณลอแรนใช่ไหมคะ ได้สิคะ อยากมาเมื่อไร
ก็ได้เลย”

“นาย...ทำดีมาก จะให้ฉันเลียรองเท้านายเดี๋ยวนี้อย่างไรได้ล่ะ”

เจ้าหล่อนไม่ได้ล้อเล่นแต่ทำหน้าที่เอาจริง ฉันจึงปรางไว้ก่อนว่า
ไม่ต้อง

จากนั้นลอแรนจึงค่อยสงบลง แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“...ว่าแต่ แค่บอกว่าเพื่อน ฝ่ายนั้นกลับพูดชื่อฉันได้ทันทีเนี่ย
คิดแล้วก็น่ากลัวนะ นายคงไม่เคยบอกใช้ไหมล่ะ?”

“นั่นสินะ...”

เรื่องนี้ก็แปลก หรืออันที่จริงเป็นหลักฐานว่าลอร่ามีความสามารถ
ในการรวบรวมข้อมูลไม่ธรรมดา

การที่ตระกูลแบบนั้นมาสนใจฉันก็ประหลาดจริงๆ แหะ...

ล่อเรนคงจะคิดแบบเดียวกัน

“เอาเถอะ การที่เสนอหนังสือให้ฉัน ต้องถือว่าเป็นตระกูลที่
วิเศษมาก แต่คงเข้าหาอย่างวางใจไม่ได้ง่ายๆ อยู่ดี”

จึงได้พูดแบบนั้น

แต่ยังไงก็ตาม ดูจากที่เจ้าหล่อนตกลงจะไปค้นหาสำนักตระกูล
ลาตูร์แล้ว แสดงว่าล่อเรนถูกหนังสือขโมยหัวใจไปเรียบร้อยแล้ว

ฉันกับล่อเรนมองหน้ากันอยู่หน้าประตูสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
พวกเรากำลังคิดว่าใครจะเป็นคนเคาะประตูดี

“...เชิญ”

ฉันพูด

“ไม่ละ นายนั้นแหละ เชิญ”

แต่ล่อเรนปฏิเสธกลับมา

หลังจากจ้องหน้ากันอยู่สักพัก ล่อเรนที่หมดความอดทนกับฉัน
ซึ่งไม่ยอมลดราวาศอก

“...ช่วยไม่ได้นะ...”

ก็พูดแบบนั้นแล้วคว่ำที่เคาะประตูกระแทกลงไป

และแล้วก็เป็นไปตามคาด

เป๊ะ

ที่เคาะประตูหลุดออกมาพร้อมเสียง

“...กะแล้วเซียว ถึงได้ไม่ยอมไง...”

ล่อแรนถอนหายใจพลางหันมามองฉัน แต่ฉันหุบเอาภาวจาก
สไลม์สูตรติดทนนานออกมาเรียบร้อย

“เตรียมตัวพร้อมจิงนะ...”

ล่อแรนพูดด้วยน้ำเสียงระอา พลาเงอ้อมมือมาหากว แต่วันนี้
ผิดคาดตรงที่

“คะ ไครมาคะ...”

พวกเรายังไม่ทันติดที่เคาะประตูกลับเข้าที่ ก็มีคนออกมาจาก
สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก่อนแล้ว

แยละ แต่กว่าจะคิดได้แบบนั้นก็สายเกินไป

สายตาของเด็กหญิงตัวน้อยที่โผล่ออกมาจากช่องว่างระหว่าง
ประตูมองหน้าพวกเรา ก่อนเลื่อนลงไปดูสิ่งที่พวกเรากำลังทำ

เมื่อเห็นที่เคาะประตูในมือล่อแรน เธอก็ทำตาโต

“ปะ เปลา! ซ้าก่อน ไอนี้ะแบบว่า มันเป็นแบบนี้อยู่แล้ว... ไซ้
เป็นอยู่แล้ว!”

จิงหะที่ล่อแรนเริ่มแก้ตัวนั่นเองที่ได้กหญิง

“...ทุกคนคุยกัันอยู่เหมือนกันคะว่าต้องซ่อม มันคงหลุดออกมา
เลยตกใจไซ้ไหมคะ ขอโทษด้วยคะ”

พูดเรื่องน่าตกใจขึ้นมา

“...ต้องซ่อม ...แสดงว่ามันเป็นอยู่แล้วจิงๆ?”

“มันพังอยู่แล้วคะ เอาภาวทา มันยังพอดิตอยู่ได้ก็เลยปล่อยไว้”

สรุปคือทุกครั้งที่มันหลุดก็จะทำแบบเดียวกับพวกเราสินะ

ไหล่ของล่อแรนตกลง

“...ถ้าอย่างนั้นก็รีบบอกสิ...”

และพิมพ์้าออกมา

“กาลครั้งหนึ่ง มีบุรุษคนหนึ่ง...”

เด็กหญิงจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้านำทางพวกเราไปยังโบสถ์
น้อยที่สร้างอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ที่นั่น อาลีเซ่กำลังกางหนังสืออ่านนิทานให้เด็กเล็กๆ ฟังเสียงใส
ส่วนเนื้อหาเป็นนิทานเรื่องดัง...

“‘ผู้จรสู่ประจิม’ สินะ ที่ยาร์นก็มีเล่าถึง”

ลอแรนพูดขึ้นนิทานเรื่องนั้น

นี่คือหนึ่งในนิทานชื่อดังของยาร์น จะเด็กหรือผู้ใหญ่ล้วนรู้จัก
โครงเรื่องของมันเรียบง่าย นักเดินทางที่มุ่งหน้าไปยังตะวันตก
ได้พบเจอผู้คนหลากหลายและแก้ไขปัญหาต่างๆ

แต่ไม่รู้ว่าเขาเดินทางไปตะวันตกทำไม

หรืออันที่จริงคือแล้วแต่ที่บ้านไหนจะดัดแปลงไปยังไง

เพราะแต่ละคนเล่าวัตถุดิบประสงค์การไปตะวันตกของเขาต่างกัน
จึงเป็นส่วนที่น่าสนใจเพราะจะสื่อให้เห็นธรรมเนียมแต่ละบ้าน
ส่วนใหญ่เล่าว่าเขาเดินทางไปหาคนรักหรือภรรยาที่อยู่ห่างไกล
ในรูปแบบเดียวกันจะมีการเปลี่ยนเป็นเดินทางไปเจอครอบครัว
เช่น พี่น้องผู้ขาย พี่น้องผู้หญิง หรือพ่อแม่ด้วย

ลอแรนจะ...โตมาโดยได้ฟังเรื่องแบบไหนนะ

ISBN 978-616-583-746-0 หมวดนิยายแปล

9 786165 837460

ราคา 249 บาท

DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

The Unwanted Immortal Adventurer 5

© 2019 Yu Okano/OVERLAP

First published in Japan in 2019 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

The Unwanted Immortal Adventurer